

CHARTER VOOR EEN WERELD ZONDER GEWELD

Menselijk geweld is een ziekte die voorkomen kan worden

*Geen staat of persoon kan veilig zijn in een onveilige wereld. De waarden van geweldloosheid als voornemen, in het denken en in de praktijk zijn gegroeid **van een mogelijkheid naar een noodzaak**. Deze waarden komen tot uitdrukking in hun toepassing tussen staten, groepen en personen.*

We zijn ervan overtuigd dat een positieve houding met betrekking tot de principes van geweldloosheid tot een vreedzamere en beschaafdere wereldorde zullen leiden, waarin een effectiever en eerlijker bestuur met respect voor de menselijke waardigheid en de heiligheid van het leven zelf een realiteit zullen worden.

*Onze culturen, onze geschiedenissen en onze individuele levens zijn met elkaar verbonden en onze handelingen zijn van elkaar afhankelijk. We geloven dat vooral vandaag de dag, meer dan ooit tevoren, deze waarheid voor ons ligt: **óns lot is ons gemeenschappelijke lot**. Dat lot zal door onze bedoelingen, beslissingen en handelingen van vandaag bepaald worden.*

Hoewel het een moeilijk en lang proces is, zijn we er bovendien van overtuigd dat het zowel een noodzakelijk als nobel doel is om een cultuur van vrede en geweldloosheid te scheppen. Een eerste vitale stap daartoe is de waarden die in dit Charter verwoord zijn te bekrachtigen om de overleving en ontwikkeling van de mensheid te garanderen, en tot een wereld zonder geweld te komen.

Wij, winnaars van de Nobelprijs voor de Vrede,

Bevestigen opnieuw onze steun aan de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Zijn vervuld met zorg vanwege de noodzaak een eind te maken aan de verspreiding van geweld op alle niveaus van de samenleving en in het bijzonder aan de dreigingen die zich op wereldschaal voordoen, welke het voortbestaan van de mensheid in gevaar brengen;

Bevestigen opnieuw dat vrijheid van gedachte en expressie aan de basis ligt van democratie en creativiteit;

Zien dat geweld zich op vele wijzen manifesteert zoals in gewapende conflicten, militaire bezetting, armoede, economische uitbuiting, vernietiging van het milieu, corruptie en in vooroordelen gebaseerd op ras, religie, geslacht of seksuele gerichtheid;

Zien dat de verheerlijking van geweld, zoals die via het commerciële amusement tot uitdrukking wordt gebracht, kan bijdragen aan de acceptatie van geweld als een normale en aanvaardbare zaak;

Weten dat degenen die het meest door geweld getroffen worden de zwaksten en meest kwetsbaren zijn;

Brengen in herinnering dat vrede niet alleen de afwezigheid van geweld is maar vooral ook de aanwezigheid van gerechtigheid en het welzijn van mensen;

Realiseren ons dat het falen van staten om zich in voldoende mate aan etnische, culturele en religieuze verscheidenheid aan te passen, aan de basis ligt van veel geweld in de wereld;

Zien de urgentie van het ontwikkelen van een alternatieve aanpak van de gemeenschappelijke veiligheid, welke gebaseerd is op een systeem waarin geen enkel land, of groepen van landen, op nucleaire wapens vertrouwen voor hun veiligheid;

Zijn ons ervan bewust dat de wereld dringend behoefte heeft aan doeltreffende mondiale werkwijzen en benaderingen van geweldloze conflictpreventie en –oplossing, en dat deze het meeste succes hebben als ze zo vroeg mogelijk worden toegepast;

Bevestigen dat personen die met macht bekleed zijn de grootste verantwoordelijkheid hebben om een einde te maken aan geweld waar het plaatsvindt en het te voorkomen wanneer het maar mogelijk is;

Stellen nadrukkelijk dat de waarden van geweldloosheid op alle niveaus van de samenleving moeten zegevier-
ren, evenals in de betrekkingen tussen staten en volken.

Verzoeken de wereldgemeenschap dringend de volgende principes te bevorderen:

Ten eerste: In een wereld die gekenmerkt wordt door onderlinge afhankelijkheid kan het voorkómen van, en stoppen met, gewapende conflicten tussen en binnen staten de collectieve actie van de internationale gemeenschap nodig maken. De veiligheid van individuele staten kan het beste bereikt worden door mondiale veiligheid te bevorderen. Hiervoor is nodig dat het vermogen van het VN-systeem om zaken tot stand te brengen versterkt wordt, evenals dat van regionale samenwerkingsorganisaties.

Ten tweede: Om een wereld zonder geweld te bereiken moeten staten vasthouden aan de rechtsstaat en hun wettelijke verplichtingen te allen tijde respecteren.

Ten derde: Het is van wezenlijk belang om, zonder verder oponthoudt, tot een universele en verifieerbare ontmanteling van nucleaire en andere massavernietigingswapens te komen. Staten die dergelijke wapens bezitten moeten concrete stappen in de richting van ontwapening zetten, en van de opbouw van een veiligheidssysteem dat niet op nucleaire afschrikking berust. Tegelijkertijd moeten staten doorgaan met hun inspanningen om het systeem van nucleaire non-proliferatie te versterken, bijvoorbeeld door maatregelen als betere multilaterale controle, bescherming van nucleair materiaal en voortgaande ontwapening.

Ten vierde: Om het geweld in de samenleving uit te bannen moet de productie en verkoop van kleine en lichte wapens beperkt worden en op internationaal, staats-, regionaal en lokaal niveau strikt worden gecontroleerd. Bovendien moeten internationale ontwapeningsovereenkomsten volledig en wereldwijd gehandhaafd worden, zoals het 'Verdrag tegen Landmijnen' uit 1997, en nieuwe inspanningen moeten gesteund worden die gericht zijn op het volledig uitbannen van wapens die door de slachtoffers zelf in werking gesteld worden, en van projectielen die zonder onderscheid des persoons werken, zoals clustermunitie. Ook dient er een uitgebreid en doeltreffend 'Verdrag tegen Wapenhandel' tot stand te komen.

Ten vijfde: Terrorisme kan nooit worden gerechtvaardigd, omdat geweld geweld voortbrengt, en omdat terreurdaden tegen de burgerbevolking van geen enkel land nooit uit naam van welk motief dan ook gepleegd kunnen worden. De strijd tegen terrorisme kan evenwel geen schending van de mensenrechten, het humanitaire recht, beschaafde normen en de democratie rechtvaardigen.

Ten zesde: Het beëindigen van binnenlands geweld en geweld in gezinnen vereist van de kant van staatsinstellingen en instellingen op het gebied van godsdienst en de burgerlijke samenleving een onvoorwaardelijk respect voor de gelijkheid, vrijheid, waardigheid en rechten van vrouwen, mannen en kinderen. Een dergelijke bescherming moet in wetten en verdragen op lokaal en internationaal niveau vastgelegd worden.

Ten zevende: Iedereen is medeverantwoordelijk voor het voorkómen van geweld tegen kinderen en jongeren, die onze gemeenschappelijke toekomst en ons kostbaarste geschenk zijn. Allen hebben recht op kwalitatief goed onderwijs, doeltreffende basisgezondheidszorg, persoonlijke veiligheid, sociale bescherming, volledige deelname aan de samenleving en een stimulerende omgeving die geweldloosheid als een levenswijze aanmoedigt. Vredesonderwijs, het bevorderen van geweldloosheid en het benadrukken van de aangeboren menselijke kwaliteit van mededogen, moeten een wezenlijk onderdeel van de schoolprogramma's op elk niveau zijn.

Ten achtste: Het voorkomen van conflicten die voortkomen uit de uitputting van natuurlijke hulpbronnen, in het bijzonder van energie en water, vereist van staten dat ze op duidelijke wijze, alsmede door het scheppen van legale mechanismen en richtlijnen zorgen voor de bescherming van het milieu en door mensen aan te moedigen hun consumptie aan te passen op basis van de beschikbaarheid van de hulpbronnen en van reële menselijke behoeften.

Ten negende: We verzoeken de VN en haar lidstaten om de erkenning te bevorderen van etnische, culturele en religieuze verscheidenheid. De gulden regel voor een geweldloze wereld luidt: Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden.

Ten tiende: De belangrijkste politieke instrumenten om tot een geweldloze wereld te komen zijn goed functionerende democratische instellingen en dialoog welke is gebaseerd op waardigheid, kennis en tot een vergelijk kunnen komen, geleid op basis van een evenwicht tussen de belangen van de betrokken partijen en, indien van toepassing, met inachtneming van de belangen van de gehele mensheid en het milieu.

Ten elfde: Alle staten, instellingen en personen dienen inspanningen te ondersteunen die de ongelijkheid in de verdeling van de economische hulpbronnen bespreekbaar stellen, en grove ongelijkheden oplossen die een vruchtbare voedingsbodem voor geweld vormen. De wanverhouding in leefvoorwaarden leidt onvermijdelijk tot een gebrek aan kansen en, in veel situaties, een verlies aan hoop.

Ten twaalfde: De burgersamenleving, inclusief verdedigers van mensenrechten, vredes- en milieu-activisten, dient erkend en beschermd te worden als wezenlijk voor het opbouwen van een geweldloze wereld omdat alle regeringen de behoeften van haar bevolking moeten dienen; niet het tegenovergestelde. Er moeten condities worden geschapen om de deelname van de burgersamenleving, in het bijzonder die van vrouwen, aan politieke processen op mondiaal, regionaal, nationaal en lokaal niveau te stimuleren.

Ten dertiende: We roepen ieder op om, bij de verwezenlijking van de principes van dit Charter, samen te werken aan een rechtvaardige, moord-vrije wereld waarin ieder het recht heeft om niet gedood te worden en de verantwoordelijkheid niemand anders te doden.

Met betrekking tot alle vormen van geweld, moedigen we het wetenschappelijk onderzoek op het terrein van menselijke interactie en dialoog aan, en nodigen we deelname van de academische, wetenschappelijke en religieuze gemeenschap uit, om ons te helpen bij de overgang naar geweldloze en niet-moordende samenlevingen.

De Nobelprijs-ondertekenaars:

- Máiread Corrigan Maguire
- Zijne Heiligheid de Dalai Lama
- Michail Gorbatsjov
- Lech Walesa
- Frederik Willem De Klerk
- Aartsbisschop Desmond Mpilo Tutu
- Jody Williams
- Shirin Ebadi
- Mohamed El Baradei
- John Hume
- Carlos Filipe Ximenes Belo
- Betty Williams
- Muhammad Yunus
- Adolfo Perez Esquivel
- Wangari Maathai
- Internationale Artsen voor de Voorkoming van Nucleaire Oorlogen
- Rode Kruis
- Internationaal Atoomenergie Agentschap
- American Friends Service Committee
- Internationaal Vredesbureau.

Naschrift:

Tijdens de 7e ‘World Summit of Nobel Peace Laureates’ (najaar 2007) werd het Eerste Ontwerp van het ‘Charter voor een Wereld zonder Geweld’ goedgekeurd. In een begeleidende brief schreef Máiread Corrigan Maguire: “Dit is een document dat zich niet alleen tot regeringen en internationale organisaties richt, maar tot ieder op deze planeet die naar de mogelijkheid zoekt om de ziekte die ‘geweld’ wordt genoemd door middel van een dialoog, en een nieuw bewustzijn in elk menselijk wezen, te overwinnen. De Eerste Versie van het Charter biedt een basisdocument dat het resultaat is van ons werk dat we de afgelopen jaren hebben verricht. We geloven dat dit document voor iedereen die naar de mogelijkheid zoekt om Vrede, Mensenrechten en Geweldloosheid in de wereld te versterken iets kan worden om naar te verwijzen en dat hen hoop geeft.”

Tijdens de 8e ‘World Summit of Nobel Peace Laureates’ (najaar 2008) werd het definitieve, verder aangepaste, Charter aangenomen dat hierbij in het Nederlands is vertaald. Behalve door de hier vermelde Nobelprijswinnaars werd het Charter ook door diverse personen en organisaties ondertekend.